

2.4. ПАСИВНИ АОРИСТ

У праиндоевропском се пасив као засебна категорија глаголског стања још није било развио, већ је за изрицање пасивне радње коришћен медиј, а доцније су поједини ие. језици сваки на свој начин успостављали формалну дистинкцију између медија и пасива. Тако је и пасивни аорист настао у самом грчком језику.

2.4.1. η-аорист

Вероватно се развио из праиндоевропског „статива“ са значењем стања, на шта указују активни наставци и формант $\bar{e}/\check{e} < *eH_1/H_1$ који се пореди са интранзитивима на $-\bar{e}$ од нулске базе корена у балтском, словенском, германском и латинском, нпр. лит. *budéti* : стсл. **бъдѣти** ‘бдeti’, стсакс. *thagen* : лат. *tacēre* ‘ћутати’. Изворно „јаки“ пасивни аорист значи долазак субјекта у одређено стање: $\dot{\epsilon}\chi\alpha\rho\eta$ „обрадова се“, $\dot{\epsilon}\sigma\alpha\pi\eta$ „поче да трули“, $\dot{\epsilon}\rho\rho\gamma\eta$ „потече“, $\dot{\epsilon}\pi\alpha\gamma\eta$, „стврдну се“, $\dot{\epsilon}\delta\alpha\eta$ „научи“.¹⁴¹ Код Хомера његово значење је углавном интранзитивно, пасивно само по изузетку;¹⁴² доцније преузима значење пасивне радње тренутног вида коју је првобитно имао медијални аорист (хом. $\dot{\epsilon}\kappa\tau\alpha\tau\omega$ „би убијен“). Тако ат. $\dot{\epsilon}\gamma\rho\alpha\phi\eta$ „би написан“ : $\dot{\epsilon}\gamma\rho\alpha\phi\tau\omega$ „поднесе тужбу (тј. написа у своју корист)“. Тако се са глаголских коренова који значе стање овај тип аориста ширио на друге, али не у великој мери, јер је експанзивнији био „слаби пасивни аорист“. Ту има дублета: $\dot{\epsilon}\beta\lambda\alpha\theta\eta\eta$: $\dot{\epsilon}\beta\lambda\alpha\phi\theta\eta\eta$.

2.4.2. θη-аорист

Изводи се и од консонантских и од вокалских основа: $\dot{\epsilon}\delta\epsilon\chi\theta\eta\eta$, $\dot{\epsilon}\varphi\psi\lambda\eta\theta\eta\eta$. Првобитно означава почетак процеса: хом. *κρύψθη* „сакри се“, ат. $\dot{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\theta\eta$ „даде се убедити, поверова“, *ώρμήθη* „крете, журну“, $\dot{\epsilon}\pi\epsilon\iota\tau\alpha\theta\eta\eta$ = $\dot{\epsilon}\pi\epsilon\iota\tau\alpha\sigma\tau\omega$ „покуша“. Још од Хомера преузима функцију пасива: *Διόθεν* *βλαφέντα* *βέλεμνα* „хици ослабљени од стране Зевса“. Корен је првобитно у нулској бази, нпр. $\dot{\epsilon}\tau\alpha\theta\eta\eta$: *τείνω* (< $\dot{\epsilon}\tau\gamma\theta\eta\eta$: *τεν-жω*), доцније се вокализам уподобљава презенту, као у сигматском аористу: $\dot{\epsilon}\theta\tau\epsilon\phi\theta\eta\eta$: $\dot{\epsilon}\theta\tau\epsilon\psi\alpha$.¹⁴³ Као и η-аорист (4.1), и овај је грчко новообразовање, неизвесног порекла. Нуде се два могућа тумачења:

а) суфикс $-θη$ могао је настати декомпозицијом наставка 2.сг. инд. мед. коренског аориста $*-tH_2\bar{e}s >$ грч. $-θης$, уп. стинд. **adhithāh* < **e-dhH_1-tH_2\bar{e}s*. У језичкој свести овај редак наставак могао је бити схваћен као спој уобичајеног секундарног наставка другог лица актива $-ς$ и суфикса или коренског проширења $-θη-$, нпр. $\dot{\epsilon}-χύ-θης > \dot{\epsilon}-χύ-θη-ς$ (*χέω*), даље по аналогији са η-аористом 3.sg. $\dot{\epsilon}-χυ-θη$ (уместо хом. $\dot{\epsilon}-χυ-το$) итд.

¹⁴¹ $\dot{\epsilon}\sigma\beta\eta$ ‘угаси се’ не би био коренски, већ овакав аорист: $*\dot{\epsilon}-σ\beta\epsilon\sigma-\eta$: $\ddot{\alpha}-σ\beta\epsilon\sigma-τος$; нагл. према $\dot{\epsilon}\beta\eta$? Можда су „неправилни“ глаголи на $-ω$ са стезањем у η уместо $\bar{\alpha}$ *πεινῆν*, *διψῆν* изворно презенти овога типа: **pein-*, *dips-
ē-ιe/o-?*

¹⁴² Нпр. $\dot{\epsilon}\delta\alpha\mu\eta$ *ὑπὸ χερσὶ ποδῷκεος Αἰακίδαο* „подлеже под рукама брзоноког Еаковића“ > „би савладан рукама брзоног Еаковића“.

¹⁴³ Из сигматског аориста каткад се преузима и „паразитска сигма“: $\dot{\epsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\sigma\theta\eta\eta$ према $\dot{\epsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\sigma\alpha$ (корен **petH_2-*), која се код *s*-основа иначе чува: $\dot{\epsilon}\tau\epsilon\lambda\epsilon\sigma\theta\eta\eta$.

б) -θη / -θε би могла бити аорисна основа глагола τί-θη-μι < *dheH₁- / *dhH₁- ‘ставити’, који је имао и каузативно значење ‘чинити’,¹⁴⁴ нпр. ἐ-πειρά-θη „учини пробу“, хом. αἰδέσ-θη, ὀρμή-θη „учини страхопоштовање, покрет“ одговарало би спојевима πεῖραν / αἴδος / ὀρμὴν ἔθηκε „учини пробу / страхопоштовање / покрет“. Полазиште би, дакле, билио деноминали, чија је глаголска основа била једнака именској.¹⁴⁵

¹⁴⁴ Такви спојеви су могли очврснути у сложенице, нпр. *men(o)s dhei- ‘ставити дух, усмерити пажњу на нешто’ > гр. μανθάνω, сл. mōdrъ > mudar итд.

¹⁴⁵ На сличан начин тумачи се германски „слаби“ претерити типа *salbō-da > salbte ‘намаза’, изворно ‘уље стави’.